

etiam active esse intelligenda. Sed non est verisimile, quia est contra proprietatem verborum, ut per se patet, et contra rationem legis poenalis, quæ restringenda potius est. Apparentius posset hoc colligi ex illis prioribus verbis generalibus, in quibus confirmantur poenæ antiquæ. Et additur: *Tam manifestum, quam occultum, quas ipso facto incurrere volumus.* Sed jam supra dixi, per hæc verba non esse factum ut censuræ simoniacorum, quæ antea erant tantum ferendæ, nunc sint latæ sententiæ. Qui autem dicunt, secundum jus antiquius ordinantem occultum non manere suspensum ipso jure, vel dicunt solum per sententiam fuisse suspendendum, ut dicit Soto, vel certe licet dicant, quando delictum est publicum, fuisse suspensum quoad alios, non intelligunt de speciali censura propria simoniæ, sed de impedimento, quod olim nascebatur ex quovis enormi delicto publico, quod non erat propria censura, vel suspensio, ut capit. præcedenti tactum est. Ergo ex vi illorum generalium verborum nulla suspensio ipso jure inducitur. Accedit, quod si hoc factum esset per illa verba, cur paulo post potius de ordinatis, quam de ordinantibus lata esset suspensio ab usu ordinum, simpliciter et ipso jure incurrenda? Unde vel probabilius est ex vi illius Extravag. non esse auctam nec mutam prædictam suspensionem quoad ordinantes, vel saltem valde dubium. Pius etiam V, in d. Const. 5, licet suspensioni ordinatorum simoniæ aliquid addiderit, de ordinantibus nihil dixit.

15. At vero Sixtus V in d. Motu proprio valde illam auxit; declarat enim ibi, ordinantem in illo casu, manere *eo ipso suspensum a collatione quorumcumque ordinum, atque adeo ipsius tonsuræ, et ab executione omnium munerum pontificalium.* Ubi tres sunt partes, quarum prima est eadem cum communi jure præter perpetuitatem, ut visum est. Secunda potest esse declaratio ejusdem communis juris; nam satis probabile est absolutam suspensionem a collatione ordinum, includere etiam primam tonsuram; nam, ut supra dixi, sub hac consideratione solet sub ordinibus comprehendendi. Tamen quia hoc poterat esse dubium ex illo principio, quod poenæ sunt restringendæ, ideo Sixtus id declaravit, vel etiam addidit. Tertia vero continet satis rigorosam et amplam additionem poenæ; nam suspenditur collator ab omni consecratione, sacramenti confirmationis collatione, omnique solemnibus et pontificali benedictione, et similibus, quæ

Episcopi propria sunt ordinaria potestate, ut videri potest in Glossa ult., in cap. *Transmissum*, de Elect., et in iuribus quæ allegat, et in c. 1, dist. 25; et has poenas etiam non revocavit Clemens VIII in Bulla anni 1593, in qua poenas a Sixto latas in præd. Constit. abstulit, nam expresse addidit Clemens: *Præterquam contra simoniace ordinantes et ordinatos inflictas.* Ex quo obiter notari potest, poenam latam contra mediatores simoniæ in ordine in d. capit. penult. de Simon., scilicet suspensionem ab executione suorum ordinum per triennium, non esse auctam per hæc nova jura, de qua videri possunt quæ dixi in d. 5 tom., ubi supra.

16. *Advertendum.* — Denique potest hic etiam obiter adverti, ex eodem Motu Sixti colligi specialem casum, in quo propter simoniacam ordinationem incurritur censura interdicti non simpliciter, sed ab ingressu ecclesiæ, quæ etiam sic limitata, distincta est a suspensione, ut declaravi in dicto 5 tomo, d. 35, section. 4, ubi late de hac censura disserui. Hanc ergo addit ibi Sixtus respectu ordinantis, non vero respectu ordinati. Et in nullo alio casu incurritur hæc censura propter aliquam simoniacam actionem, quia in nullo alio, quod ego sciam, invenitur in jure imposita, et non incurritur, nisi in casibus in jure expressis, ut constat. Superat etiam hic dicendum, an propter simoniacam collationem, vel receptionem beneficii, aliqua suspensio ab officio vel beneficio incuratur; tamen hoc etiam tractavi sufficienter in dicta sect. 4, n. 42, ubi ostendi nullam suspensionem ipso jure latam, nec ab ordine, nec ab aliquo beneficio incurri per hoc genus simoniæ, quia in nullo jure invenitur, ut tradit etiam Navar., d. c. 25, n. 111, verb. *Tertio*, cum Innocent., in c. *Tantæ*, de Sim., quem ibi Abbas, Ananias, et alii sequuntur. An vero collatio simoniæ beneficii valeat, et an ex illa sequatur privatio aliorum beneficiorum, infra dicetur.

17. *An per simoniam in ordine incuratur suspensio.* — Quæri vero potest ulterius, an per simoniam in ordine incuratur suspensio a beneficio aut ab alio officio jurisdictionis, aut ecclesiasticæ administrationis, vel a simoniæ ordinante, vel ab ordinato, si tale beneficium habeat. Quidam enim viri docti dixerunt etiam incurri ipso facto per hanc simoniam suspensionem ab officio et beneficio, quæ amplissima est, et suspendit ab omni usu jurisdictionis, et a perceptione fructuum, ut suo loco diximus. Fundamentum eorum

est, quia licet hæc suspensio non fuerit ipso jure imposita per antiqua jura, fertur tamen ut imponenda per iudicis sententiam, ut statim ex jure allegabimus. At vero Extravagans Pauli per illa verba generalia: *Quas ipso facto incurrere volumus*, omnes antiquas ferendas fecit esse latas; ergo. Sed hæc sententia singularis est et nova, et præter communem sensum, et consuetudinem Ecclesiæ, et ex illa sequuntur multa absurda, ut de depositione, infamia, et aliis statim videbimus: sequitur etiam sic ordinatum non facere suos fructus beneficii, nec posse illos retinere tuta conscientia, quantumvis erimen occultum sit, quia hic est effectus suspensionis a beneficio, ut ex propria materia suppono. Consequens vero est contra ipsam Extravagantem, ut in simili statim dicam.

18. *Assertio.* — Dico ergo, solam suspensionem ab executione suorum ordinum incurtere, illum qui simoniæ ordinatur; nam expresse ita limitatur hæc suspensio in dicta Extravagante. Et certe si per priora verba incurretet sic ordinatus suspensionem ab officio et beneficio, et superflue, et non sine magna obscuritate, et specie contradictionis illa posteriora verba addita fuissent. Item Sixtus V non imponit aliam suspensionem sic ordinatis; sed addit, ut si sic suspensi ministraverint, fiant irregulares, et privati beneficiis, quoad sæculares; quoad religiosos vero, ut sint privati voce activa et passiva; ergo signum est, ex vi solius ordinationis simoniæ non esse suspensos ab officio vel beneficio; alias nec eligere possent, nec fructus beneficiorum facere suos. De ordinantibus autem addidit quidem (ut dixi) suspensionem ab omni functione pontificali, non tamen a jurisdictione, quæ pontificalem ordinationem, seu consecrationem non requirit, neque ab administratione Ecclesiæ, propter eandem rationem, nec etiam a beneficio. Unde postea subdit: *Quod si in præmissis se ingesserint, sprete suspensione et interdicto, suspensionem incurrant a regimine et administratione suæ ecclesiæ, et perceptione fructuum.* Ergo evidens est, per solam ordinationem simoniæ non incurtere has posteriores suspensiones.

19. *An per simoniam in beneficio aliqua suspensio incuratur?* — Similiter expediendum est aliud dubium hic occurrens, an propter simoniam in beneficio aliqua suspensio incuratur. Nam moderni, qui modo supra dicto opinantur de simonia in ordine, idem dicunt de

simonia in beneficio, non propter antiqua jura, sed propter eandem Extravagantem in eisdem verbis generalibus, quæ hic etiam eodem modo applicantur, quia jura antiqua ponunt has poenas ferendas propter simoniam in beneficio, ut colligitur ex capit. 2 de Confessis, cum aliis statim referendis; ergo nunc incuruntur ipso facto ex vi prædictorum verborum. Sed hoc etiam novum et improbabile est. Quoad suspensionem ergo ab ordine, certum est non incurri per simoniam in beneficio, quia nullibi lata invenitur, et verba illius Extravagantis non habent hanc vim, ut sæpe dixi; nec ita recepta sunt communi consuetudine, quæ est optima legum interpretis. Quoad suspensionem vero a beneficio, de conferente simoniæ beneficio, nullibi invenitur talis poena ipso jure illi imposita, et ideo illam non incurrit. Idemque in rigore verum est de recipiente beneficio. Sed in illo distinguendum est, aliud esse non consequi beneficium, vel illo privari, aliud suspendi ab illo: nam suspensio supponit proprietatem et verum titulum beneficii, et privat usu et usufructu. Item distinguendum est de beneficio simoniæ obtento, vel de aliis, quæ contingit licite habere illum, qui in unius receptione sic delinquit. Quoad beneficium ergo simoniæ obtentum, verum est per talem receptionem beneficii non acquiri jus in illud, nec percipi valide fructus ejus, ut expresse dicitur in dicta Extravag., et in seq. cap. latius videbimus. Illa vero non est suspensio, sed poena alterius rationis, quæ tollit radicem (ut sic dicam) et non relinquit locum suspensioni, ut dixi. Quoad alia vero beneficia, de suspensionem ab illis nulla est mentio in jure, et in d. Extravag. solum dicitur, illum non facere suos fructus beneficii simoniæ acquisiti; et ideo verius est in aliis non incurri suspensionem, ut latius dixi dicto tomo 5, disp. 31, sect. 4, n. 42. An vero privatio aliorum beneficiorum inde incuratur, infra in proprio cap. videbimus. Præter dictas ergo censuras nulla incurritur lata propter dicta crimina simoniæ.

20. Superest autem breviter explicandum an incurrantur aliæ poenæ canonicæ; nam de aliis poenis quasi temporalibus postea dicemus. Et quantum colligere possum ex auctoribus, qui has poenas recensent, de tribus potest tractari: de irregularitate, infamia canonica, et depositione, ut videre licet in Hostiens., in Sum., tit. de Simon.; et Præpos., in d. cap. *Statuimus*, n. 3 et 4, et in cap. *Pres-*

byter, 1, q. 1; et Redoan., 4 p., cap. 9, n. 9 et sequentibus; et Bernar. Diaz., in Pract., c. 9; Sylvest., d. q. 19. Primum ergo de irregularitate dicendum est, non incurri per crimen simoniæ immediate et per se. Quod addo, quia, mediante infamia, ratione illius poterit incurri irregularitas, ut statim dicam; vel etiam si sic ordinatus aut ordinans ministret contra suspensionem, fiet irregularis, tum ex jure communi, tum per dictam Bullam Sixti, ubi alias etiam pœnas inhabilitatum et privationum in sic celebrantes congerit. Quod autem immediate non incuratur irregularitas, probatur, quia irregularitas non incurritur nisi in casibus a jure expressis; hic autem expressum non est, ut late probavi in 5 tom., disp. 43, sect. 4, et docet Turrec., in cap. Præter, d. 32, art. 1, num. 4, in fin., cum Gloss., in cap. Nullus, ead. distinct. Nam, licet loquantur de publico concubinario, illi censent æquiparari simoniacum. Neque contra hoc invenio textum habentem difficultatem aliquam, ut in loco citato latius sum prosecutus. Dicit tamen Navarrus, consil. 97, de Simon., num. 10, quem sequitur Ugolin., Tab. 4, cap. 4, ordinatum simoniace fieri irregularem statim, quia recipit ordines excommunicatus. Sed non recte, quia prius recipit ordines quam sit excommunicatus; ideo enim excommunicatur quia simoniace ordinatur; et prius debet compleri simonia realis, quam censura incuratur; ergo non potest inde subsequi irregularitas, ut sæpe in simili dixi in tom. de Censur.; et eodem vitio laborat exemplum quo utitur Navar., de illo qui furtive suscipit ordines contra prohibitionem sub censura latae excommunicationis, de quo etiam dixi in dicto tomo. Neque etiam quicquam probat ratio Navar., scilicet, quod eodem momento, et per eundem actum potest fieri excommunicatus et irregularis, nam hoc est verum, si pro eodem crimine sit lata utraque pœna; hic autem non ita est; sed distinguenda sunt duo crimina, unum simoniæ, propter quod incurritur excommunicatio; aliud celebrandi, vel recipiendi ordinem, ligatum excommunicatione, propter quod irregularitas esset incurrenda: hoc autem delictum revera non committitur in illa ordinatione, quia jam ordo receptus est, quando excommunicatio incurritur.

21. De infamia. — Infamia inter simoniæ pœnas ponitur a dictis auctoribus, Præposit., Redoan., Sylvest., Bernard. Diaz. et Angel., *Simonia*, 6, n. 8; Gloss., in e. *Ea diligenti*,

de Simon., verb. *Infamia*, ubi Panor., a n. 6, et alii Doctores, et in e. *De simoniace*, eod. Potestque colligi ex cap. *Sane*, 15, quæst. 3, ubi solum est sermo de simonia commissa in obtinenda sede episcopali, et in conferendis ordinibus, et in eligendo: quæ solum pertinent ad simoniam in ordine et beneficio, non tamen ad omnem modum utriusque simoniæ. Citatur etiam ad hoc c. *Inquisitionis*, de Accusat., quod parum probat. Expressius et generalius id probat c. ult., 1, q. 3, ubi non tantum de simonia in ordine, aut beneficio, sed de multis aliis sermo est. Verba autem sunt: *Emptor, venditor et interceptor nota infamia percillantur*. Ex quibus verbis, et ex dicto c. *Sane*, et ex sententia omnium Doctorum, constat pœnam hanc non incurri ipso facto, sed per solam iudicis condemnationem. Imo, in d. c. *Sane*, dicitur debere accusationem præcedere, et subsequi condemnationem. Hæc ergo pœna non pertinet ad eas quæ in conscientia incurruntur, nec novum affert impedimentum ante sententiam, quia licet ante illam infamia facti possit intervenire, illa non est pœna ecclesiastica, sed effectus, qui ex facto ipso, præsertim aliis noto, nascitur; infamia autem, quæ est pœna, est infamia juris, et illa est quæ impedimentum canonicum inducit, unde post sententiam talis infamia inducit irregularitatem, quæ tandiu durat quandiu ducat infamia, de qua late disputatum est in dicto 5 tomo, disp. 49; et de hac pœna probabile est, pro quacumque gravi simonia, in quacumque materia potuisse semper ferri, sicut de suspensione et excommunicatione colligitur ex citatis iuribus, et de depositione dicere aggredimur.

22. De depositione. — De depositione igitur multa sunt jura, quæ illam ad puniendos simoniacos designant, ut de simonia in beneficio est textus clarus in c. 2, de Confessis, ubi explicatur depositio ab omni officio et beneficio, quæ videtur esse maxima; in capit. autem, *De hoc*, de Simon., pro quadam simonia in beneficio imponitur depositio perpetua, solum ab altaris ministerio; sed Glos. ibi eandem esse reputat, de quo alias. In cap. autem *Perpetuas*, 1, eod., sermo est de depositione ab ordine, et absolute simoniaca pravitate. At vero in cap. *Erga simoniacos*, 110, 1, quæst. 1, absolute dicitur: *Erga simoniacos nullam misericordiam in dignitate servanda habendam esse decernimus*, et infra: *Deponendos esse apostolica auctoritate sancimus*. Non est ergo dubium, quin hæc pœna simoniacis imponen-

da sit. Similiter autem certum est, ex vi illorum iurium non incurri ipso jure, sed per sententiam imponendam esse, ut ex verbis citatis satis constat, et omnes auctores docent. Nec vero per Extravagantem 2, de Simon., hæc pœna incurritur ipso facto; id enim nullus Doctorum ausus est dicere, et qui de aliis pœnis hoc dicere tentarunt, hanc censent excipiendam ex benigna interpretatione propter ejus gravitatem. Quid autem sit hæc depositio, et an sit idem quod generalis suspensio perpetua, tractavimus late in quinto tomo, disputatione trigesima. An vero semper sit imponenda a iudice, sive via inquisitionis, sive via accusationis procedatur, et an æqualiter in omni materia simoniæ, vel quæ circumstantiæ observandæ sint, tractatur ab Hostiens. et aliis Canonistis, locis citatis. Et videri potest Abbas, in d. cap. *Inquisitionis*, et Redoan., d. c. 9, a num. 25. Item ad hanc pœnam solent revocare similem aliam, quæ imponitur propter simoniam in ingressu religionis commissam, in c. *Quoniam*, de Simon., de qua dicemus commodius, cap. seq. Præter has ergo nullæ spirituales pœnæ latae sententiæ vel ferendæ circa simoniam occurrunt.

23. Quando incurrantur hæc pœnæ. — Unum vero superest dubium circa dictas censuras excommunicationis et suspensionis, quando incurrantur: nam, licet sit certum incurri statim ac consummatur delictum, sive occultum, sive publicum, tamen hoc ipsum inquirimus, quando consummetur delictum, quod per has censuras punitur. Quod est quærere per quam simoniam realem incurrantur: nam quod per mentalem vel pure conventionalem non incurrantur, supponimus ex cap. præced. Et ex eodem certum esse credo, non incurri per realem inchoatam per solutionem pretii, si ordo aut beneficium collatum non est. Id enim evidenter probari potest ex verbis d. Extravag. et aliorum iurium, quæ satis in præced. cap. ponderata sunt. Et de pœna suspensionis, evidens est non posse incurri ab eo qui ordinandus est simoniace, donec ordinetur, licet prius solverit pecuniam, quia donec aliquis habeat potentiam ad actum, non potest suspendi ab actu, quia suspensio supponit potentiam, ut constat. Solum potest pro illo tempore intelligi, quædam dispositio ad suspensionem, quia si quis in tali dispositione recipiat ordines, eo ipso manebit suspensus, quod est clarum, quia tunc est consummata simonia quoad utramque partem. Idemque censeo de suspensione ex parte ordinantis, quia semper

fertur in ordinantem, ut patet ex cap. ult. de Simonia, quod incipit: *Si quis ordinaverit*, et infra: *Ordinator*, etc., utique actualis, id est, qui ordines contulit: et similiter loquitur Sixtus V; donec ergo ordines contulerit, suspensus non est. De præsentante vero, seu mediatore ad ordinationem simoniacam, posset nonnihil dubitari, quia in d. cap. ult. sub disjunctione dicitur: *Si quis ordinaverit, vel ad ordines præsentaverit*; ergo qui recepta pecunia aliquem ad ordines præsentavit, eo ipso suspensus manet, etiam antequam ordinatio sit subsecuta, quia quoad illam personam actus prohibitus et punitus, est ex utraque parte completus. Nihilominus censeo non incurrere suspensionem, donec cum effectu sequatur ordinatio, quia non censetur præsentatio consummata perfecte, donec effectum consecuta sit: debet enim esse (ut ita rem declarem) præsentatio ad actualem ordinationem. Item, quia textus ille aperte hoc supponit, et connectit præsentantem cum ordinante et ordinato.

24. De excommunicatione etiam certum esse existimo non incurri, donec cum effectu simoniaca collatio, vel receptio rei spiritualis, id est, ordinis, beneficii aut officii ecclesiastici secuta sit; quia etiam rigorosa significatio et proprietas verborum illius Extravag. hoc postulat; ait enim: *Qui quomodolibet dando vel recipiendo* (utique ordines, aut beneficia, vel officia de quibus Pontifex locutus fuerat), *simoniam commiserint*. Non committitur autem simonia dando et recipiendo, nisi per actualem ordinationem, vel collationem beneficii, aut electionem, vel quid simile; illa ergo excommunicatio non est imposita, nisi propter talem modum committendi simoniam; non ergo incurritur, donec datio vel acceptio intercedat. Et inde etiam clare constat, mediatore non incurrere eandem excommunicationem, donec traditio spiritualis materiæ facta sit; nam de illis subditur: *Aut, quod illa fiat, mediatores extiterint*; illa, scilicet, quæ per acceptionem et dationem descripta fuerat. Ante hanc ergo traditionem non incurritur censura. At vero, si traditio pecuniæ præcessit, et sequatur datio vel acceptio, in utraque censura et in quolibet casu ejus certum est incurri statim ac spirituale datur, quia tunc est simonia maxime realis et completa, secundum omnem rigorem verborum legis.

25. *Utrum nondum numerata pecunia possit incurri censura.* — Difficultas ergo est, quando

non præcessit pecunia numerata, sed promissa, et subsecuta est ordinatio, vel beneficii collatio, an statim incurratur censura, vel quando incurratur. Prima opinio est, non incurri statim. Ita tenet Navar., in d. c. 23, n. 103, c. 25, n. 68; Covar., in Reg., *Peccatum*, 2 p., § 8, n. 7 et 8; Ugol., Tab. 3, c. 5; Salzed., in Pract.; Bern., c. 91, § *Sexto*. Et pro hac citantur Gomez et Casad., de quibus infra dicam. Citatur etiam Glos., in c. *Emendari*, 1, q. 1, quia dicit interdum committi simoniam, quando pecunia datur ante spiritualem functionem, vel in ipsa, quæ non committeretur, si pecunia post rem spiritualem acceptam daretur. Sed non est ad rem, quia nec de culpa vera, nec de pœna simoniæ loquitur, sed de præsumptione, quando non constat pactum præcessisse; nam si pactum intercessit, ut in nostro casu supponimus, et pecunia datur in executionem illius, non est dubium quin datio sit simoniaca, sive antea, sive postea detur. Potissimum ergo solet hæc opinio probari ex usu: nam ita dicitur servari in Romana curia, ut Navar. refert. Potest vero secundo confirmari ex d. Extrav., quæ dicit, *dando vel recipiendo*; hæc enim verba restringenda videntur, cum lex sit pœnalis; ergo intelliguntur de dando vel recipiendo, tam rem spiritualem quam pecuniam; quod potest roborari ex cap. *De hoc*, de Sim., ibi: *Si manifestum est, etc., promissa recepisse*. Præterea tertio potest confirmari a paritate rationis, quia non est perfectior venditio in qua fit traditio rei anticipata pro pecunia credita, quam quæ fit anticipata pecunia cum obligatione tradendi rem post aliquod tempus; ergo si hæc posterior non sufficit ad censuras simoniæ, nec prior sufficit. Denique addi quarto potest generalis ratio, quia pœnæ, quando injunguntur pro aliquibus actibus, intelliguntur de actibus plene et ex omni parte consummatis cum effectu, ut de irregularitatibus et censuris, suis in locis diximus; ergo hæc regula est hic etiam applicanda. At non est simonia plene consummata, donec realis sit dicto modo. Propterea enim, ut supra indicavi, isti auctores non vocant simoniam realem, nisi quæ ex utroque capite consummata est, et omnem aliam vocam conventionalem, quæ ad pœnas non sufficit; ergo.

26. *Secunda opinio*. — His non obstantibus, est secunda sententia affirmans de rigore juris sufficere traditionem rei spiritualis sub promissione, ad incurrendas pœnas et dictas censuras, licet nondum pretium solutum sit,

nec aliqua pars ejus. Hæc sententia ex Theologis et Canonistis sumi potest. Primum ex D. Thom., dicta q. 100, art. 5 et 6, in solutione argumentorum, si attente legantur, et inter se conferantur; nam in art. 5, dicit esse simoniacam, ordinationem vel collationem beneficii quæ fit cum promissione dandi aliquid ex fructibus beneficii, vel exhibendi atiquod obsequium; in artic. autem 6, dicit, per ordinationem simoniacam incurri suspensionem; et in solut. ad 6, solum excipit mentalem simoniam. Eandem tenet Cajet., d. art. 6, et in Sum., verb. *Simonia*, et opuse. de Simon., q. 1; Sot., lib. 9, q. 8, art. 1. Idem sentiunt in 4, d. 25, Richar., art. 3, q. 3, in fin.; Suppl. Gabr., q. 3; Palud., q. 5, conc. 2, quatenus ab his pœnis solum excipiunt simoniam mentalem, in qua pactum tacitum vel expressum non præcessit, extendunt autem illas ad simoniam quam pactionalem vocant, quando, scilicet, ex vi præcedentis pacti et promissionis, res spiritualis data vel accepta est; sumitur etiam ex Abb., in c. *Cum ad nostram*, de Elect., n. 4; licet enim hi auctores loquantur de aliis pœnis, seu privationibus, de quibus postea, tamen de censuris est eadem ratio. Idem videtur sensisse Glos., in d. c. *De hoc*, ubi ad verbum illud, *Si constitit promissa recepisse*, addit, *maxime*, sentiens promissionem sufficere; tamen si impleta fuit, augeri causam pœnæ, præsertim ut per sententiam possit ad perpetuam depositionem procedi, ut in textu dicitur. Præterea in eadem sententiam inclinat Anani., in c. *Nobis*, de Sim., quatenus dicit ita reprobari electionem, quam promissio pecuniæ præcessit, sicut quando præcessit solutio et datio; quod etiam sentit ibi Abbas; et in cap. *Veniens*, de Sim., loquens de simonia in ingressu religionis et in ordine ad pœnas, notat ex textu, ex sola conventionem dandi spirituale pro temporali, *simoniam committi, spirituali recepto, licet non tradatur temporale promissum*. Et multa in hanc sententiam congerit Redoan., d. 4 puncto, cap. 9.

27. *Probatum secunda opinio*. — Potest autem hæc sententia probari duobus modis, textibus scilicet et rationibus. Et prior modus est efficacior, quia simpliciter loquendo potuit Ecclesia has censuras ferre eo modo quo Navar. asserit, quia modus ille nec repugnantiam, nec indecentiam claram involvit, et ex voluntate legislatoris pendet. Quod ergo non ita factum sit, non potest ratione sola convinci; præcipue ergo petendum est ex verbis ju-

ris, et addi poterunt congruentiæ. Primo ergo probatur ex verbis d. Extrav. Nam de suspensione sic habet: *Apostolica auctoritate declaramus, quod omnes illi qui simoniace ordinati fuerint, a suorum sint ordinum executione suspensi*. Sed omnes qui sub pacto et promissione dandi aliquid temporale ordinati sunt, sunt simoniace ordinati; ergo ex vi illius declarationis statim sunt suspensi, sive solverint pretium, sive non. Consequentia probatur, quia pœna legis extenditur ad omne delictum quod sub eadem legis in omni proprietate et rigore intellectus comprehenditur. Minor autem probatur primo, quia illi non sunt gratis ordinati; ergo simoniace sunt ordinati. Patet consequentia et totum argumentum ex c. *Gratis*, 1, 4, q. 1, ubi inter alia dicitur, *qui non gratis accipiunt gratiam, quæ maxime in ecclesiasticis ordinibus operatur, illam non accipere, nec illam dare posse*, quia nimirum usum non recipiunt; et in c. *Gratiam*, 15: *Gratiam* (dicitur ibi), *cum ordinareris, non suscepisti, quia gratuito eam non meruisti*. Facit etiam cap. *Si quis neque*, 115, ibi: *Vel sordidis precibus oris*; illæ enim preces sordidæ dicuntur, quæ promissionem temporalem et pecuniariam clare vel recte continent, et hæc dicuntur sufficere ad ingressum simoniacum. Et similia licet colligere ex discursu illius q. et seqq. Unde Gratian., in fine, quæst. 6, § *Si autem*, pro eodem reputat, *pecuniam esse promissam, vel solutam*.

28. Hoc ipsum potest ex decretalibus suaderi, ex cap. penult., de Simon., ibi: *Promissionem vel juramentum ab illo recipiens*. Et tamen subditur, id sufficere, ut tam ordinans quam ordinatus, eo ipso suspensionem incurrant. Nec elevat efficaciam hujus textus, quod aliqui juristæ dicunt illam non fuisse propriam simoniam, sed secundum quid, quia non fuit promissio dandi aliquid, sed tantum non petendi provisionem, seu alimentum ab ordinante vel præsentante: nam præterquam quod mihi falsum videatur (ut in tom. 5 dixi, quia ad veram simoniam sufficit remissio debiti etiam futuri, ut in sequentibus declaravi), licet id admittatur, potius auget vim illius textus. Nam illa non dicitur a juristis impropria simonia ratione promissionis, sed ratione rei promissæ, quæ non videtur fuisse proprium donum; si ergo remissio illa, tantum promissa, fuit sufficiens ad simoniacum ingressum dignum suspensione ipso facto, a fortiori promissio pecuniæ, vel alterius proprii doni erit sufficiens. Et in cap. *Nobis*, eodem, dicitur

electionem factam sub quadam promissione, etiam ignorante electo, fuisse reprobendam propter simoniacam pravitatem præsumptam, nisi constitisset fuisse malitiose factam. Supponitur ergo promissionem cum opere subsecuto ex parte rei spiritualis, sufficere ad simoniacam pravitatem, quam jus punit vel per seipsum, vel per sententiam pro ratione pœnæ. Et idem colligitur ex cap. *Ex diligenti*, et expressius ex cap. 2, de Confess., ibi: *Quingentorum saracenorum obligationem receperat*. Ubi Glossa notat, solam obligationem sufficere ad simoniam, licet non sit secuta receptio; oportet autem intelligi de simonia quæ per canones punitur; nam ibi depositio ab officio et beneficio pro illo crimine imposita est; ergo a fortiori sufficit ad incurrendam pœnam suspensionis ipso facto.

29. Atque hæc omnia, quæ de suspensione adduximus, applicari possunt ad excommunicationem, nam est eadem ratio. Sed ponderanda etiam sunt verba Extravag. in qua primum lata est talis excommunicationis pœna; prius enim locutus fuerat Pontifex de ordine simoniace recepto, et de provisionibus quas simoniaca labe fieri contigerit, et postea subdit: *Statuentes, quod universi et singuli qui quomodolibet, dando, vel recipiendo, simoniam commiserint, sententiam excommunicationis incurrant*. Ergo, quam simoniam voluerat esse sufficientem ad suspensionem ordinum, vel ad irritationem provisionum, voluit etiam esse sufficientem ad excommunicationem ipso facto incurrendam; nam eodem tenore verborum loquitur, et, ut supra dixi, illa excommunicatio ex præcedentibus clausulis et materia determinatur; denique est eadem ratio. Ad verba autem quæ in Extravag. habentur, et Navar. sæpe urget, *dando vel accipiendo*, quæ intelligenda esse censet ex utraque parte, cum non sit major ratio de una, quam de alia, responderi potest, quod illa distinctio non cadit, nisi in rem spiritualem, et posita est ad comprehendendum tam ordinantem quam ordinatum, conferentem et recipientem beneficium. Et ideo, qui dat, vel accipit aliquid hujusmodi per simoniam, excommunicatur. Unde ex parte pretii nulla alia datio vel receptio postulatur, nisi illa quæ sufficeret ad reddendam simoniacam, dationem vel acceptionem rei spiritualis. Declarari hoc potest ex his, quæ Gomez tradit in Regul. de Trien. possess., quæst. 12, ubi illa verba regulæ Cancell., *absque simoniaco ingressu*, dicit intelligenda esse tam de simonia reali, quam etiam